

har fordel af at søge til skattelykommuner, altså navnlig personer med større indtægter.

Endvidere kan den deling af skatten mellem erhvervskommunen og opholdskommunen, som finder sted ved erhvervsbeskatningen, og som virker efter sin hensigt i de ovenfor nævnte tilfælde, hvor erhvervskommunen overvejende er befolket af arbejdere og funktionærer, medens virksomhedernes ledere og ejere bor i nabokommunerne, i andre tilfælde medføre betydelige ulemper. Efter den udvikling, der i nyere tid har fundet sted, er det ikke ualmindeligt, at der uden for de større bykommuner opstår bymæssige bebyggelser, der nærmest karakteriserer sig som arbejder- og funktionærkommuner, og det kan meget vel forekomme, at en ikke uvæsentlig del af disse forstadskommuners indbyggere faktisk har deres erhverv i den store by. Det kan da virke meget hårdt på forstadskommunens finansielle stilling, hvis den skal give afkald på en del af kommuneskatten til fordel for erhvervskommunen. Jo mere jævn indtægtsfordelingen i en forstadskommune er, desto mere nødvendigt er det, at denne kommune får hele kommuneskatten af dens borgere; det er jo alene denne kommune, der har udgifterne til skole- og medicinalvæsen, vejvæsen og social forsorg til de i kommunen boende personer.

Hertil kommer, at erhvervsbeskatningen i praksis giver anledning til meget besvær. Dens nære tilknytning til opholdskommuneskatten medfører en omfattende korrespondance mellem opholdskommunen og erhvervskommunen, og afgrænsningen af den erhvervsskattepligtige indkomst og skattens eventuelle fordeling mellem flere erhvervskommuner giver ofte anledning til mange tvivlsspørgsmål.

Det kan således — også rent teoretisk — være overordentlig vanskeligt at opdele en persons indtægt efter, i hvilke kommuner den må anses for at være indtjent. I de fleste tilfælde kan det nemlig ikke med rette siges, at en virksomheds indkomst er indtjent i den kommune, hvor fabrikken m. v. ligger. Virksomhedens fortjeneste fremkommer ved salg af dens produkter, og salget er sjældent begrænset til den kommune, hvor fabrikken m. v. er beliggende. Til illustration heraf kan blot peges på det ikke sjældent forekommende tilfælde, hvor en virksomhed har hovedkontor i een kommune, fabrikker i een kommune og måske særlige salgskontorer eller lagre i andre kommuner. Man er derfor ved afgørelsen af, hvor indkomsten er indtjent, ofte henvist til at benytte meget grove og vilkårlige kriterier.

Disse betragtninger, der også er fremført af skattelovskommissionen, findes at være så vægtige, at der må gives kommissionen medhold i, at ophævelse af erhvervsbeskatningen bør indgå som et led i en skattereform, der finder sted i forbindelse med en mere almindelig omlægning af de regler, der gælder for de offentlige indtægters og udgifters fordeling mellem stat og kommune.

Skattelovskommissionen har i forbindelse med sit forslag om ophævelse af erhvervsbeskatningen peget på, at der ved gennemførelse af kommissionens forslag om en udligningsordning, hvorved den kommunale beskatning af den del af indkomstmassen, der ligger over en vis grænse, bliver den samme i alle kommuner (jfr. foran under afsnit II), vil være fjernet et væsentligt incitament med hensyn til at tage ophold i skattelykommuner. I denne forbindelse skal bemærkes, at den udligningsordning, der foreslås gennemført ved nærværende lovforslag, hviler på samme grundtanke som den af skattelovskommissionen foreslåede og i det alt væsentlige vil føre til samme resultater som denne, jfr. herom nærmere bemærkningerne under B. til lovforslagets §§ 7—12.

Ved den i forbindelse med nærværende lovforslag og statskattelovforslaget foreslåede ændrede fordeling af de offentlige indtægter og udgifter mellem stat og kommune er der taget hensyn til de indtægtsmæssige forskydninger, som ophævelsen af erhvervsbeskatningen vil medføre for kommunerne, jfr. herved tillægget til nærværende bemærkninger.

Den egentlige erhvervsbeskatning og den kommunale selskabsbeskatning. De gældende regler om kommunal beskatning af selskaber og andre juridiske personer indeholdes i kommuneskattelovens kap. IV (skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde) og kap. V (skat af aktieselskaber m. fl.).

Kredsen af skattepligtige juridiske personer omfatter følgende 3 grupper:

1) Sådanne selskaber og foreninger, hvis egentlige formål er erhvervmæssig virksomhed og indtjening af pekuniært udbytte til deltagerne, jfr. lovens § 33, stk. 1. — Herhen hører aktieselskaber, kommanditaktieselskaber, kommanditselskaber, partederer og andre erhvervsdrivende selskaber eller foreninger, hvis medlemmer ikke alle hæfter solidarisk og uden begrænsning for virksomhedens forpligtelser.

Disse selskaber og foreninger er efter de gældende regler også skattepligtige til staten,